

Ποιμαντορική Εγκύκλιος του Μητροπολίτη Πειραιώς για την εορτή Κοιμήσεως της Θεοτόκου

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς](#)

«Η Παναγία μας έδειξε πως ο άνθρωπος ερχόμενος στον κόσμο δεν ζει αποκλειστικά για τον εαυτό του, αλλά για τον Θεό». Αυτά είπε μεταξύ άλλων στην Ποιμαντορική [Εγκύκλιό](#) του ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Πειραιώς](#) κ. Σεραφείμ, επί τη [εορτή της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου](#).

«Έτσι πραγματοποιώντας τον προορισμό του να μπορεί να φανερώσει μέσα από την ύπαρξή του την παρουσία της «εικόνας του Θεού του αοράτου» που είναι ο Χριστός. Πρόκειται για βασική και θεμελιώδη αλήθεια της εν Χριστώ σωτηρίας. Από αυτή την αλήθεια ξεκινάει και ο Απ. Παύλος στο αποστολικό ανάγνωσμα, όταν στον στίχο 4 γράφει στους Φιλιππησίους: «Μη τα εαυτών έκαστος σκοπείτε, αλλά και τα ετέρων έκαστος» για να μας παραπέμψει στο Πρόσωπο του Κυρίου», υπογράμμισε.

Παρακάτω η εγκύκλιος του Μητροπολίτη Πειραιώς:

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καί περιπόθητα,

Σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν ἱερὰν μνήμην τῆς πανενδόξου Κοιμήσεως καί θαυμαστῆς Μεταστάσεως τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας. «Σήμερον ὁ τῆς ζωῆς θησαυρός (ἡ Παναγία) θανάτῳ ζωηφόρῳ καλύπτεται, εἰ καί θάνατον προσαγορεύσαι τὴν ταύτης ζωτικὴν μεταβίωσιν». Πρόκειται γιὰ τὴν κορωνίδα τῶν Θεομητορικῶν Ἑορτῶν, πού ἡ Ἐκκλησία τὴν χαρακτηρίζει, ὡς τὸ δεύτερο καί μικρὸ Πάσχα. Στὸ Κοντάκιο τῆς Ἑορτῆς ψάλλουμε: «Τάφος καί νέκρωσις οὐκ ἐκράτησε (τὴν Μητέρα τῆς Ζωῆς), ἀλλὰ πρὸς τὴν ζωὴν μετέστησε, ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον.

Ἡ Παναγία μᾶς ἐχάρισε τὸ Πρόσωπο τοῦ Λυτρωτοῦ καί Σωτῆρος, πού συνέτριψε τὴν κεφαλὴ τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεως, τοῦ Σατανᾶ καί ἐπομένως εἶναι ἡ Κιβωτός τῆς Διαθήκης, ἡ Πύλη ἡ κατὰ ἀνατολὰς ἡ κεκλεισμένη, ἡ Ράβδος Ἀαρὼν ἡ βλαστήσασα. Συνολικὰ εἶναι ἡ ἀνακεφαλαίωση ὁλοκλήρου τῆς ἱερᾶς Ἱστορίας, ἀπ’ ὅπου προῆλθε ὁ Θεάνθρωπος Κύριος. Ἡ Παναγία εἶναι ἡ Ὁδηγήτρια, πού μᾶς ὁδηγεῖ στὸν Χριστό, στὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Αὐτὴ τὴν σωτηρία μᾶς τὴν προσφέρει μέσα ἀπὸ συγκεκριμένα θαυματουργὰ γεγονότα, πού καθιστοῦν αἰσθητὴ τὴν παρουσία της καί ἔτσι μᾶς ὁδηγεῖ στὴν ἀποδοχὴ τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας. Τὸ μυστήριον τῆς Παναγίας μᾶς παραπέμπει στὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή στὸ Θεανθρώπινο Σῶμα τοῦ Κυρίου, ὅπου καί βρίσκουμε τὴν σωτηρία μας, ἐφ’ ὅσον μπολιασθοῦμε στὴ ζωὴ τοῦ Ἀναστηθέντος Κυρίου. Γι’ αὐτὸ καί ἡ Παναγία εἶναι πρόξενος τῆς ζωῆς καί τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου.

Ἔτσι ἐξηγεῖται, γιὰτί ὅλοι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέ ἐπικεφαλῆς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, πού ἦσαν «προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ καί τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου» εἶχαν στὸ κέντρο τῆς συνάξεώς τους τὴν Παναγία Θεοτόκο. Οἱ ἐνέργειες τῆς Παναγίας γιὰ τὴν γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἔγιναν ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν ἀνθρώπων, γι’ αὐτὸ καί στὴ λειτουργικὴ παρουσία τοῦ Κυρίου συναντᾶμε τὴν ἀνακεφαλαίωση τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἡ Ἁγία Γραφή ἀναφέρει γιὰ τὴν Παναγία ὅτι ἔχει ἄμεση σχέση μέ τὴν ἐν Χριστῷ Θεῖα Οἰκονομία καί σωτηρία.

Ἡ Θεοτόκος μέ τὴν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ «εἰσήγαγε τὸν πρωτότοκον εἰς τὴν οἰκουμένην» καί ἔγινε ἡ Μητέρα τῆς θεανθρώπινης ζωῆς τοῦ Θεοῦ, πού διαπότισε ὁλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος. Τὸ μυστήριον τῆς Παναγίας προσεγγίζεται,

ἐρμηνεύεται καί κατανοεῖται μόνον χριστολογικά. Ὁ Κύριος, ὡς «Θεός σεσαρκωμένος καί ἐνανθρωπήσας» προσδίδει στήν Παναγία τό ὄνομα Θεοτόκος, πού «ἅπαν τό μυστήριον τῆς οἰκονομίας συνίστησιν» (Ἰω. Δαμασκηνός). Καί «εἰ τίς οὐ Θεοτόκον ὁμολογεῖ τήν Ἀγίαν Παρθένον χωρίς ἐστι τῆς Θεότητος» (Γρηγόριος Θεολόγος).

Ἡ μετοχή τῆς Παναγίας στήν ζωή τοῦ Χριστοῦ εἶναι τόση καί τέτοια, ὥστε ὅ,τι συμβαίνει στόν Χριστό νά συμβαίνει τό ἴδιο καί στήν Παναγία. Ἡ Παναγία κατά τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἔχει «ἐνυποστασιασθῇ» στόν Χριστό, ἔχει δηλαδή «χριστοποιηθεῖ». Ζεῖ κυριολεκτικά «οὐκέτι ἐν ἑαυτῇ, ζῇ δέ ἐν αὐτῇ ὁ Χριστός». Τό Πρόσωπο καί ἡ ζωή τῆς Παναγίας παραπέμπει στόν Θεό Πατέρα, πού μᾶς τόν ἐγνώρισε ὁ Χριστός μέ τήν Σάρκωσή Του. «Ἐζης γάρ οὐ σεαυτή· οὐ γάρ σεαυτῆς ἕνεκα γεγέννησαι· ὅθεν ἔζης Θεῷ, δι' ὃν εἰς τόν βίον ἐλήλυθας· ὅπως τῇ παγκοσμίῳ ἐξυπηρετήσης σωτηρία, ὅπως ἡ ἀρχαία βουλή τοῦ Θεοῦ τῆς τοῦ Λόγου Σαρκώσεως καί τῆς ἡμῶν θεώσεως διά σοῦ πληρωθῇ» (Ἰω. Δαμασκηνός).

Ἡ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει στήν Παναγία τό μοναδικό ἐκεῖνο κτίσμα, πού ἐξεπλήρωσε στήν ὑπαρξή της τόν ὕψιστο προορισμό, πού εἶχε θέσει ὁ Θεός στήν κτίση καί ἰδιαίτερα στόν ἄνθρωπο. Στήν Παναγία ἔχουμε τήν πληρέστερη δυνατή ἐνότητα τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό, τοῦ κτίσματος μέ τόν Κτίστη καί Δημιουργό. Στή διαδρομή τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας ὁ Θεός μέ μεγάλη ὑπομονή ψάχνει γιά νά βρεῖ τό μοναδικό ἐκεῖνο πρόσωπο, πού θά δεχθεῖ τήν κλήση τοῦ Θεοῦ γιά συνεργία στό ἔργο τῆς Θείας Οἰκονομίας.

Ἡ Παναγία εἶναι «τό πλήρωμα τοῦ χρόνου», πού μέ τήν ἐκούσια ἀπάντησή της στόν Θεό καί τό «ἰδού ἡ δούλη Κυρίου γένοιτο μοί κατά τό ρῆμά σου» ταυτίζει μέ τό πλήρωμα τῆς ἀγάπης καί τῆς ὑπακοῆς τήν ἐλευθερία της μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Σ' αὕτη τήν ἀπάντηση τῆς Παναγίας ἀνακαλύπτουμε τήν σωστική λειτουργία τοῦ ἀνθρώπου, πού ἐκφράζεται καί βρίσκεται στήν ἀλληλοπεριχώρηση τῆς ὑπάρξεώς του μέ τήν ζωή τοῦ Θεοῦ Δημιουργοῦ.

Ἡ «κατά φύσιν» ζωή τῆς Παναγίας σέ ὅλες τίς ψυχοσωματικές της διαστάσεις ἐνώθηκε μέ τήν ζωή τοῦ Σαρκωθέντος Κυρίου. Ἡ μητρότητα τῆς Παρθένου Μαρίας διαθέτει μίαν σπουδαιότητα, πού ὅμως δέν ἐξαντλεῖται στό γεγονός τῆς φυσικῆς γεννήσεως. Ἐχει καί τήν πνευματική της ὄψη, γιατί μιά μητέρα δέν δανεῖζει στό παιδί της μόνο τό σῶμα, ἀλλά οἰκοδομεῖ ὁλόκληρη τήν ψυχοσωματική του ὑπαρξη. Ἡ Ἐκκλησία, μᾶς λέγει ὅτι ὁ Χριστός προσέλαβε ἀπό τήν Παναγία «σάρκα ἐμψυχωμένην ψυχῇ λογική τε καί νοερά». Ὁ Κύριος προσέλαβε τήν ἀνθρώπινη φύση στό σύνολο τῶν ψυχικῶν καί σωματικῶν ἐνεργειῶν.

Ἡ Παναγία ἐταύτισε τήν ὑπαρξη, τήν ζωή της μέ τήν ἄκτιστη ζωή τοῦ Θεοῦ

Δημιουργοῦ. Γι' αὐτό καί κάθε κτίσμα βρίσκεται στό Πρόσωπο τῆς Παναγίας τήν πύλη τῆς ὄντως ζωῆς, τό πλήρωμα, τό γέμισμα, τήν ὁλοκλήρωση καί τήν τελείωση τῆς ἀληθινῆς ζωῆς καί ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου στήν κοινωνία του μέ τόν Θεό ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Ἡ Παναγία εἶναι ἡ Θεοτόκος «οὐ μόνον διά τήν φύσιν τοῦ Θεοῦ-Λόγου, ἀλλά καί διά τήν θέωσιν τοῦ ἀνθρώπου». Γι' αὐτό καί ἡ Παναγία εἶναι τό σπουδαιότερο δῶρο, πού ἐχάρισεν ὁ Θεός στόν κόσμον. Καί ἀπό τήν πλευρά ὅμως τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τό ὑψιστον δῶρο, πού προσέφερε ὁ ἄνθρωπος στόν Σαρκωθέντα Κύριο. Ἡ ὁλοκλήρωση καί τελείωση τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ στό πρόσωπο τῆς Παναγίας σημαίνει ὅτι πραγματοποιεῖ τόν προορισμό της ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ ἄνθρωπος, ὡς «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» δημιουργηθείς, ἔλαβε ἀπό τόν Θεό τήν δυνατότητα νά συμπεριλάβει στήν ὑπαρξή του ὅλους τούς ἀνθρώπους, ὅπως χαρακτηριστικά τονίζει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης: «Οὐ γάρ ἐν μέρει τῆς φύσεως ἡ εἰκὼν, ἀλλ' ἐφ' ἅπαν τό γένος ἡ τοιαύτη διήκει δύναμις». Ὁ τεμαχισμός τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, πού τόν διαπιστώνουμε καθημερινά στή ζωή μας, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας, πού ἐφυλάκισε τόν ἄνθρωπο στό ἀτομικό ἐγώ του καί τόν ἀποξένωσε ἀπό τήν κοινωνία καί τήν ἐνότητά του μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ἡ καθολική ἐνότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως διαφαίνεται ἀκόμη καί ἀπό τήν συνέχεια τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, πού στό πρόσωπο τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εὕας συμπαρέσυρε στή φθορά καί τόν θάνατο ὁλόκληρο τό ἀνθρώπινο γένος. Αὕτη τήν ἐνότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως δέν μπορεῖ οὔτε καί ἡ ἁμαρτία νά τήν ἀναχαιτίσει, μόνο πού τήν συνεχίζει στά ἀρνητικά καί καταστρεπτικά της ἀποτελέσματα.

Στό Πρόσωπο τοῦ Κυρίου μποροῦμε νά προσεγγίσουμε κατά τόν καλύτερο τρόπο τήν καθολική ἐνότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ὁ Κύριος στό Πρόσωπό Του «ἀνακεφαλαίωσε» τά πάντα, «τά ἐπὶ τοῖς οὐρανοῖς καί τά ἐπὶ τῆς γῆς ἐν αὐτῷ» (Ἐφεσ. α' 10). Αὕτη τήν ἀλήθεια ἀναπτύσσει ὁ Ἀπ. Παῦλος σέ ὅλες τίς ἐπιστολές του, ἀλλά ἰδιαίτερα ἀναφέρει στήν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή τά ἑξῆς: «Ὡπερ διά τῆς παρακοῆς τοῦ ἐνός ἀνθρώπου ἁμαρτωλοὶ κατεστάθησαν οἱ πολλοί, οὕτω καί διά τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἐνός δίκαιοι κατασταθήσονται οἱ πολλοί» (Ρωμ. Ε' 19).

Τήν ἴδια ἀκριβῶς ἀλήθεια βλέπουμε καί στήν Παναγία, γι' αὐτό καί εἶναι ἡ κοινὴ μητέρα ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ἡ Παναγία κατά τούς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ εἰκόνα ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ μεσιτεία της εἶναι γεμάτη στοργή καί ἀγάπη γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους χωρίς καμιάν ἐξαίρεση. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει δώσει στήν Παναγία τήν θέση πού τῆς ἀρμόζει, στό ἱερό τοῦ Ναοῦ. Βρίσκεται στήν κόγχη τοῦ Ἱεροῦ. Δηλαδή ἀνάμεσα στόν οὐρανό, πού εἶναι ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ καί στή γῆ,

πού είναι ο χώρος τῶν ζώντων πιστῶν. Ἡ ἐκ μέρους τῆς Παναγίας ἐκπλήρωση τοῦ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ καταφαίνεται καί ἀπό τόν σύνδεσμο ὅλων τῶν ἀνθρώπων μέ τό Πρόσωπό της.

Ἡ Ἐνανθρώπηση τοῦ Κυρίου ἔπρεπε νά πραγματοποιηθεῖ μετά ἀπό τήν ἐλεύθερη συγκατάθεση καί ἀποδοχή της ἀπό τούς ἀνθρώπους. Ἡ ἐν Χριστῷ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρέπει νά γίνει ἀποδεκτή σέ μιά κοινωνία ἐμπιστοσύνης, ὑπακοῆς καί ἀγάπης τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτό καί ὁ Θεός «τῆς ὑπομονῆς καί τῆς παρακλήσεως» ἀναζητοῦσε σέ ὅλη τήν περίοδο τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας τό κατάλληλο πρόσωπο, πού θά ἐκπροσωποῦσε ὅλους τούς ἀνθρώπους καί θά ἀποδεχόταν τήν ἔλευση τοῦ Μεσσίου προσφέροντας μάλιστα τήν «ἀνθρώπινη σάρκα» στόν Θεό Λόγο.

Ἡ Παρθένος Μαρία ἦταν ἐκείνη, πού ἐτοιμάστηκε ἀπό τόν Θεό, ἀλλά καί ἀπό τήν καθαρή καί παρθενική φύση της νά γίνει ἡ Μητέρα τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος Κυρίου. Ἡ Παναγία ἐκπροσωπεῖ ὁλόκληρο τό ἀνθρώπινο γένος στήν ἀποδοχή καί τήν συνεργία τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Οἰκονομίας. Ἡ Παναγία ἀντιπροσωπεύει τό «πεπτωκός» ἀνθρώπινο γένος τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ, ἀλλά συγχρόνως μέ τό μυστήριο τῆς Σαρκώσεως τοῦ Χριστοῦ ἀρχίζει καί μιά νέα δημιουργία.

Ἡ Παναγία δέχθηκε τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ καί σ' αὐτό συνετέλεσε πολύ ἡ προσωπική της ἀγιότητα καί καθαρότητα. Τό μυστήριο τῆς Παναγίας ἀρχίζει ἀπό τήν πλήρη ἀφιέρωσή της στόν Θεό καί τόν πνευματικό ἀγώνα κατά τῆς ἁμαρτίας καί μάλιστα σ' ἓνα ἀπαράδεκτο καί ἀρνητικό περιβάλλον, ὅπως ἦταν ἡ κωμόπολη τῆς Ναζαρέτ. Ἐδῶ φαίνεται καθαρά, πώς οἱ θεουργικές δυνάμεις τοῦ «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» πλασθέντος ἀνθρώπου διαθέτουν τόν ἐσωτερικό δυναμισμό, πού μπορεῖ νά μεταλλάξει σέ καλό δρόμο καί τό χειρότερο κοινωνικό περιβάλλον.

Ἄν ὁ ἄνθρωπος δέν ἀκολουθεῖ αὐτό τό ὑπόδειγμα τῆς Παναγίας, τότε ὁ πνευματικός δυναμισμός καί ἐξοπλισμός του ἀδυνατεῖ καί ὑποτάσσεται στήν τραγική καί δαιμονική κατάσταση τοῦ περιβάλλοντος. Ἡ Παναγία εἶναι ἡ Κεχαριτωμένη, «ὅτι εὗρε χάριν παρά Θεοῦ» γιά νά γίνει Μητέρα τοῦ Σαρκωθέντος Θεοῦ Λόγου. Ἡ εἰδική ὅμως πληρότητα τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύπτεται στήν Παναγία, ὅταν φθάνει στό σημεῖο νά ἀποδέχεται πρώτη ἀπό ὅλα τά κτίσματα τήν σωτηρία τοῦ θυσιασθέντος Υἱοῦ καί Θεοῦ της.

Ἡ μετοχή τῆς Παναγίας σ' αὐτή τήν σωτηρία δέν εἶναι μόνο ἡ ρομφαία, πού πέρασε καί ἐτραυμάτισε τήν μητρική καρδιά της. Ἔχουμε ὅμως καί τήν πλήρη ἀποδοχή τῆς σωτηρίας, πού τήν ὁδήγησε στήν «κατά χάριν» θέωσή της ἀπό αὐτόν ἀκόμη τόν παρόντα κόσμο. Τό μυστήριο τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου, ὅπου μέ τήν συμμετοχή της συνείργησε ἡ Παναγία, ἦταν καί γι' αὐτήν τό μυστήριο τῆς προσωπικῆς ὑπάρξεώς της. Βέβαια ἡ κατάσταση τῆς ὑπάρξεώς της ἦταν

ξεχωριστή και μοναδική. Γι' αυτό και η παρθενική της καθαρότητα έστόλισε την ζωή της, πού ήταν αφιερωμένη και παραδομένη στο θέλημα του Θεού.

Η Παναγία ζούσε για τον Θεό και όχι αποκλειστικά για τον έαυτό της. Η Άειπαρθενία της Θεοτόκου αναφερόταν και στον νούν και την ψυχή και τό σῶμα της. Η Έκκλησία μας θεωρεί την Παναγία σέ μιά κατάσταση πληρότητας και τελειότητας και την βλέπει πάντα άχώριστα ένωμένη μέ τον «Υιόν και Θεόν» της «καθήμενον έν δεξιᾷ του Θεού και Πατρός». Η Έκκλησία μας ψάλλουσα όμολογει:

«Τάφος και νέκρωσις ούκ έκράτησεν· ώς γάρ ζωής μητέρα πρός την ζωήν μετέστησεν, ό μήτραν οικήσας άειπάρθενον» (Κοντάκιο Κοιμήσεως). Η Παναγία είναι μιά ζῶσα μετοχή στη μεσιτική ιδιότητα του Ίησου Χριστού και στη λυτρωτική και σώζουσα αγάπη Του. Η Θεοτόκος είναι ή πραγματική κοινή Μητέρα όλων τῶν ανθρώπων, γιατί ή ουσία της μητρότητός της είναι ή πλήρης ταύτισή της μέ τον Θεάνθρωπο Κύριο.

Η Παναγία μάς έδειξε πώς ό άνθρωπος έρχόμενος στον κόσμο δέν ζει αποκλειστικά για τον έαυτό του, αλλά για τον Θεό. Έτσι πραγματοποιώντας τον προορισμό του νά μπορεί νά φανερώσει μέσα από την ύπαρξή του την παρουσία της «εικόνας του Θεού του άοράτου» πού είναι ό Χριστός. Πρόκειται για βασική και θεμελιώδη αλήθεια της έν Χριστῷ σωτηρίας. Από αυτή την αλήθεια ξεκινάει και ό Άπ. Παῦλος στο άποστολικό ανάγνωσμα, όταν στον στίχο 4 γράφει στους Φιλιππησίους: «Μή τά έαυτῶν έκαστος σκοπεΐτε, αλλά και τά έτέρων έκαστος» για νά μάς παραπέμψει στο Πρόσωπο του Κυρίου.

Όσα αναφέρει ό Άπ. Παῦλος για τό φρόνημα του Χριστού ανάγονται και διοχετεύονται κατ' έξοχήν στο Πρόσωπο της Παναγίας, πού είχε ταυτίσει και έμπιστευθεϊ την ύπαρξή της στην αγάπη του Θεού. Όταν ή Παναγία δέχθηκε μέσα της τό φρόνημα του Χριστού, έθεσε σέ θαυμαστή λειτουργία όλα τά θεία χαρίσματα της υπάρξεώς της. Όλες οι άρετές της Παναγίας δέν ήσαν αποκλειστικό κατόρθωμα του έαυτού της, αλλά ή φανέρωση της έπενεργούσης θείας Χάριτος. Ο ιερός Δαμασκηνός τονίζει χαρακτηριστικά: «Όντως εύρες χάριν, ή αξία της χάριτος· εύρες χάριν ή τούς πόνους της χάριτος γεωργήσασα· ή σώαν την όλκάδα της διπλής παρθενίας τηρήσασα και την ψυχήν γάρ παρθένον έτήρησεν ού του σώματος έλαττον· όθεν και ή του σώματος παρθενία τετήρητο». Αυτής πρεσβεΐαις οι πάντες έλεηθῶμεν.

Χρόνια πολλά και εύλογημένα!

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

+ ό Πειραιώς ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Διαβάσε ακόμη: Μητροπολίτης Πειραιώς: Η Μονή του Αγίου Σπυρίδωνος ήταν ο πνευματικός και υλικός σιτοδότης που διακράτησε την πίστη στα χρόνια της σκλαβιάς